

Já vím

1 Jsme opravdu privilegovaný lid, že zde můžeme dnes ráno být, žít na zemi a opět prožívat nádherný velikonoční čas. Velikonoce nám přinášejí vždy něco tak nádherného, novou naději. Jak nádherné to je!

2 A právě když jsem dnes ráno vcházel tam vzadu do místnosti, kdosi mě potkal a řekl: „Bratře Branhame, víš, to malé nemluvně nebo malé dítě nebo co, za které jsme se v loni v Chatauqua modlili, jemuž muselo být operováno srdce a voperovány srdeční chlopně nebo něco takového.“ Řekl: „To dítě bylo uzdraveno a je dnes ráno v této budově, ono tu dnes ráno sedí.“ To je pěkné a uslyšíme tedy o tom takové malé svědectví, možná ještě před začátkem příští bohoslužby. A my jsme prostě šťastný lid.

3 Nyní chci požádat bratra Nevilla, zda by nechtěl přečíst jedno místo z Písma svatého — ze sv. Matouše nebo Lukáše — o zmrtvýchvstání, pokud to ještě nečetl. Četl jsi již, bratře? (Bratr Neville říká: „Ne“). Tedy během toho, co se připravíme k modlitbě.

4 A po této bohoslužbě bude následovat bohoslužba s uzdravováním. Po ní se půjdete nasnídat. Potom se opět vrátíme v 9:30 a začne další bohoslužba. A potom bude opět následovat bohoslužba s uzdravováním a po této bude následovat bohoslužba se křtem.

5 Jak nádherný čas to je pro křest! Ach! Zmrtvýchvstání! To je důvod, proč jsme pokřtěni, protože On vstal z mrtvých.

6 Vzpomínám si, že předtím než jsme zde postavili baptisterium, brával jsem lidi dolů k řece, častokrát za chladného rána, a tam u řeky jsem je křtil. Na tom skutečně něco je, je to sváteční čas. Velikonoce — jsou nádhernou dobou. Zpozoroval jsem bratra Pata Tylera, který sedí zde naproti.

7 Včera večer jsem někomu řekl, že naše poslední shromáždění v Oklahomě... pokoušel jsem se a pokouším se (a chci to oznámit) odložit svoji starou službu rozeznávání, do té doby, než mě Bůh k tomu povolá, abych to dělal, jelikož mám za to, že nastává počátek nové služby.

8 Nedávno večer — nikdo o tom nevěděl, jsem to zkoušel na dítěti, které přecházelo přes pódium. To dítě se narodilo slepé; asi šestnáctiletý, úplně slepý chlapec. Náhle vykřikl: „Bratře Branhame,

vidím!“ Tam poblíž, přímo vedle chlapce, když jeho oči poprvé v jeho životě prohlédly, stál Pat Tyler. Tak tedy věřím, že jste zde se mnou ve velkém očekávání. Očekáváme něco, co Bůh pro nás učiní a povznese nás výš, na nějakou jinou úroveň, než na které jsme dosud byli. Složme teď naše ruce k modlitbě.

⁹ Náš milostivý nebeský Otče, zatím co jsme se dnes ráno sešli zde v této malé modlitebně na kraji ulice, jsme Ti opravdu vděční za to vše, co to pro nás hlavně tohoto velikonočního rána znamená. Kdyby nebylo velikonoce, nebyli bychom v takovém stavu, v jakém se nacházíme dnes. Velikonoce jsou událostí, jež pečeti všechny Boží zaslíbení. Ony nám to potvrzují. Všechno, co On kdy zaslíbil, se stalo Velikonocemi skutečností. Jsou to jedny z nejnádhernejších svátečních dnů, které můžeme v roce mít. A chtěli bychom Tě poprosit, Pane, abys dnes potěšil naše srdce, zatím co zde sedíme, očekávající Ducha Svatého, který přišel po Velikonočích, aby vstoupil do našich srdcí a těšil nás a obnovil naši víru ve velké, mocné víře tak, abychom žili takovým životem, jaký nám Ježíš určil.

¹⁰ Chceme prosit za každého jednoho z nás a zvláště za ty, kteří jsou spoutáni a nemohou jít dnes nikam na bohoslužbu. Bože, buď s nimi. Kéž jsou tyto Velikonoce pro ně skutečnými Velikonocemi, postavením se z postele a zdravím, které nikdy předtím ve svém životě nepoznali. Dej to, Pane.

¹¹ Ať každý kazatel, každý služebník, kterého dnes ve světě máš, který oslavuje tuto velkou vzpomínku, nechť obdrží pomazání, sílu a moc přinést svému shromáždění (Tvým očekávajícím ovečkám) pokrm, který má Bůh připravený pro svůj lid. Dopřej to, Pane. Čekáme pokorně na svůj díl ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

Matouš 28: –

¹² Nechám, nyní bratra Neville přečíst místo Písma o zmrtvýchvstání. (Bratr Neville říká: „Matouš 28 a čte následující.“)

Když pak končila sobota a svítalo na první den týdne, přišla Marie Magdaléna a ta druhá Marie, aby se podívaly na hrob.

A hle, nastalo veliké zemětřesení, neboť Pánův anděl sestoupil z nebe, a když přišel, odvalil kámen ode dveří a posadil se na něm.

A jeho obličej byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh.

A strážní se strachem z něj roztrásli a zůstali jako mrtví.

Anděl pak odpověděl ženám: „Vy se nebojte. Vždyť vím, že hledáte ukřižovaného Ježíše.

Není tu, neboť vstal, jak předpověděl. Pojďte, pohledte na místo, kde ležel Pán.

Jděte rychle a řekněte jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých. A hle, předchází vás do Galileje. Tam ho spatříte. Hledte, řekl jsem vám to.“

A tak rychle odešly od hrobu s bázní a s velikou radostí a běžely, aby to oznámily jeho učedníkům.

A když to šly oznámit jeho učedníkům, v tom se s nimi setkal Ježíš a pozdravil je. Přistoupily tedy, objaly jeho nohy a poklonily se mu.

Tedy jim Ježíš řekl: „Nebojte se, jděte a oznamte mým bratrům, ať jdou do Galileje a tam mě spatří.“

A když ty ženy odcházely, hle, někteří ze stráže šli do města a oznámili velekněžím všechno, co se stalo.

A když se shromáždili se staršími, poradili se a dali vojákům mnoho peněz.

a řekli: „Mluvte takhle: ‚V noci přišli jeho učedníci a ukradli ho, když jsme spali.‘“

A kdyby o tom uslyšel vladař, my ho přesvědčíme a zbavíme vás starostí.

A oni tedy vzali peníze a udělali, jak byli naučeni. A tato řeč je mezi Židy rozhlášena až do dnešního dne.

Jedenáct učedníků pak šlo do Galileje, na tu horu, kterou jim Ježíš určil.

A když ho spatřili, poklonili se mu; ale někteří pochybovali.

Ježíš přistoupil, promluvil k nim a řekl: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“

Proto jděte, dělejte učedníky ze všech národů a křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého

a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Amen.

13 (Prázdné místo na pásku) ... a připoj Své požehnání ke čtení Tvého Slova.

14 Nyní bychom chtěli znovu oznámit bohoslužby pro zítřek. Budeme pokračovat o půl desáté s ranní bohoslužbou, jakmile zde budeme hotoví. Tuto naši bohoslužbu, nazýváme bohoslužbou vycházejícího slunce. A musíme vám také oznámit velké věci ohledně minulých shromáždění. Chtěli bychom, abyste vy, kteří jste nemocní a ztrápení, přišli dnes ráno všichni s vírou, že tento zmrtvýchvstalý Ježíš dnes žije a je přesně takovým, jakým vždy byl. On se ani trochu nezměnil.

Job 19:15-27

15 A teď bych chtěl přečíst malý odstavec Písma, který se nachází v 19. kapitole Jobově a začít 15. veršem.

Podruhové domu mého a děvky mé za cizího mne mají, cizozemec jsem před očima jejich.

Na služebníka svého volám, ale neozývá se, i když ho ústy svými pěkně prosím. Dýchání mého štítí se manželka má, ačkoli pokorně jí prosím, pro dítky života mého.

Nadto i ti nejšpatnější pohrdají mnou; i když povstanu, utrhají mi.

V ošklivost mne sobě vzali všichni rádcové moji, a ti, kteréž miluji, obrátili se proti mně.

K kůži mé jako k masu mému přilnuly kosti mé, kůže při zubích mých toliko v cele zůstala.

Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, vy přátelé moji; nebo ruka Boží se mne dotkla.

Proč se mi protivíte tak jako Bůh silný, a masem mým nemůžete se nasytiti?

Ó kdyby nyní sepsány byly řeči mé, ó kdyby v knize

vepsány byly.

Anobř rafijí železnou a olovem na věčnost na skále aby vyryty byly.

Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví.

A ač by kůži mou i tělo červi zvrtali, však vždy v těle svém uzřím Boha.

Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný, jakkoli zhynula ledví má u vnitřnosti mé.

16 Chtěl bych jako téma vzít slova, která nacházíme u Joba v 19. kapitole: JÁ VÍM.

17 Tento patriarcha se nacházel tehdy v takovém stavu, jako jsme dnes my. Měl veliké těžkosti, říkáme: „Byl v tom až po uši“ a byl zoufalý. Seděl po mnoho dnů na hromadě popela a pokoušel se naleznout slova, která by ho potěšila; pokoušel se naleznout něco, co by mu dodalo odvahy, něco co by mu mohlo dát útěchu, když viděl, jak jeho život mizí.

18 Zprvce byl starým mužem, přibližně v devadesáti letech a ruka Boží se pozvedla proti němu. Nuže, my víme, že se ho Bůh svoji rukou nedotkl, ale že Bůh dovolil satanovi se ho dotknout. Bůh své věci vykonává prostřednictvím vykonavatelů, kteří tyto věci provedou. Když Bůh chce učinit něco zlého, dává souhlas ďáblu, aby to učinil, a když chce učinit dobré, má své služebníky, které pošle.

19 Satan se dotknul Joba s cílem, aby ho vyzkoušet, protože on a Bůh o tom debatovali. Bůh řekl satanovi: „Mám na zemi jednoho služebníka, že podobného není. Cokoliv mu řeknu, to učiní. Je to dokonalý a spravedlivý muž.“

20 Satan řekl: „Když mi ho nyní necháš, způsobím, že Ti bude do tváře zloředit.“

21 Toto přivedlo Joba, patriarchu, který nic o tom netušil, do hluboké tísně. Ale stejně zde bylo něco, že on si nadále udržel správnou pozici v Kristu, poté, když mu bylo všechno odňato. „Já vím, že můj Vykupitel žije“, řekl.

22 I my přicházíme na taková místa. I my se můžeme dostat do stejné situace. Každý jeden z nás. Věřím, že jsme se zde dnes shromáždili za stejným účelem. Všichni jsme na hromadě popela.

Máme své těžkosti, naše „vzlety a poklesky,“ své špatné chvíle, své nemoci, své bolesti a svá zklamání. A tak přicházíme toto ráno, v toto velikonoční ráno, abychom našli slova útěchy, jako se pokoušel Job najít útěchu u svých přátel.

²³ Nikdo z nich nemohl Jobovi útěchu poskytnout. Obviňovali ho, že je tajným hříšníkem, protože měl těžkosti. Pak, uprostřed všech těchto nesnází, sestoupil Bůh k jeho záchraně.

²⁴ Job měl pochybnosti. Neboť věděl, že se nejedná jen o jeho nemoc a jeho vředy, jeho těžkosti a trápení, že ztratil svou rodinu a všechno své bohatství, byl blízky smrti. Ale byl již starým mužem, pokročilý věkem a věděl, že se sklání do hrobu. Jelikož to věděl, věřil, že je někdo, kdo ho přivedl na zemi, že nemohl přijít skrze sebe samého. Věděl, že vzešel z otce a matky a onen otec a ona matka museli také mít někoho, který je přivedl na svět. A tak to muselo jít pozpátku až k originálu: „Kdo přivedl toho prvního?“

²⁵ Potom se podíval nad následujícím: „Je to zvláštní, že zde putuji s životem vyšším, než je život zvířat a s vyšším, než je život rostlin,“ a přesto shledáváme, řekl že: „Když zemře strom, ožije znovu. Zemře-li květina, zase ožije.“ Ale když ulehne člověk a vypustí ducha, kde je? „Jeho synové přicházejí a truchlí pro něj, aby mu prokázali úctu, a on to nevnímá.“ Pozastavoval se: „Jaký je v tom důvod, že Bůh obživuje znovu takový život, jaký mají květiny a rostliny, ale člověk žít znovu nemůže?“ Toto vše ho kormoutilo.

²⁶ My si z tohoto uzávěru dnes ráno něco vezmeme. To je to, proč jsme zde. Velikonoční příběh jsme slyšeli znovu a znovu. Četli jsme jej od začátku i od konce, v rozhlasových vysíláních dnes o tom uslyšíte mluvit různé kazatele. Ale já jsem si pomyslel, že k této otázce dnes ráno se svoji malou skupinou, jež mi Bůh svěřil, přistoupím z jiného pohledu a pokud možno, vyjdu z této pozice: Proč se dostáváme do těchto obtíží? Co způsobuje tyto věci? Proč musí být křesťan vždy něčím zmaten? Proč nemá všechno křesťanovi probíhat dokonale? Ale není to tak a my to víme.

²⁷ Někdy máme víc potíží, když jsme se stali křesťany, než jich bylo v době, kdy jsme ještě byli hříšníky. Jistě, je napsáno: „Mnohé jsou úzkosti spravedlivého, ale Bůh jej ze všech vytrhuje.“ Bůh přislíbil spoustu úzkosti, zvláštní pocity a nevšední věci, které jsou nad naše chápání, ale děje se tak vždy k našemu dobru. Nemůžeme tomu jen tak rozumět, protože kdybychom tomu mohli porozumět, pak by to pro nás nebyla žádná víra. Pak bychom šli na to rozumem. Ale my to činíme,

my to máme a skrze víru věříme Jeho Slovu, že to pro nás způsobí něco dobrého. Kdybychom to dnes, tohoto rána mohli pochopit. Kdybychom mohli porozumět, že všechny naše těžkosti... Nikdo z nás není vůči tomu imunní. Kdybychom si mohli uvědomit, že nám tyto věci jsou k dobrému!

²⁸ Na jednom místě v Bibli je napsáno, že: „protivenství, která je nám třeba snášet, jsou pro nás cennější než samo zlato, protože je to Bůh, který nám tato protivenství dává.“ Poté, co jsme se stali Jeho vlastnictvím, po našem vyznání a našem křtu a našem slibu, kráčet životem za Ním, slouží každé protivenství, které nás potká, ke zdokonalení nás k Jeho slávě. Má nás to přivést k tomu, že se nám Bůh může stát skutečnějším, než byl předtím, kdy protivenství přišlo.

²⁹ A já se chci dnes ráno ztotožnit s Jobem a říci, že jsem žil dost dlouho, abych věděl, že to je pravda. Viděl jsem to ve svém vlastním životě, že po každé, když nastane nějaké taková situace, kterou nemohu obejít, podlézt nebo přejít, pak Bůh udělá cestu a konec je nádherný. Já se jen obdivuji, jak to Jeho Milost působí. On to však tak dělá.

³⁰ Myslete na to, že satan ve všech těchto příležitostech se pokouší nás znervóznit a rozčítit, abychom mysleli: „Ó, proč se toto stalo? Proč bych nemohl být takový?“

³¹ Před několika dny jsem se vrátil z nejskvostnějšího a nejnádhernějšího místa, které jsem kdy ve svém životě viděl, byla to velká budova našeho bratra Orala Robertse. Když jsem uviděl ten mramor, bez jediného okna, ale jak to všechno bylo uspořádáno! Byl jsem v Hollywoodu, byl jsem v královských palácích, byl jsem téměř všude na celém světě, kde jen to bylo možné a v různých skvostných, líbezných místech a příbytcích, ale nikdy jsem neviděl něco, žádné místo, které by se s tím dalo srovnat. Jak jsou ty malé hliníkové drátky uvnitř vzájemně propletené, a ó, nikdy jsem neviděl ve svém životě nic nádhernějšího. Když jsem tamtudy, procházel a hladil svýma rukama ty dlouhé pilastry a tu mohutnou žulu, všechno na způsob trojice; Otce, Syna a Ducha Svátého, a ty řezby na tom. Všechny tyto věci. Vrátil jsem se právě od bratra Tommy Osborna a viděl tam jeho velké, obrovské dílo pro Pána.

³² Stal jsem venku, díval se zpět na budovu. Pomyslel jsem si: „Bože, stal jsem se zřejmě pokrytcem a zřejmě jsem byl zavržen, protože služby těchto mužů vzešly z mých.“ Pomyslel jsem si: Co? Možná, že nejsem hoden toliké důvěry, Pane, že mi nemůžeš svěřit

něco takového. Dokonce se mě teď pokoušejí poslat do káznice pro těch několik málo dolarů, které jsi mi nechal k úhradě za ta polní tažení a tak dále. „A proč jsem tedy takový pokrytec nebo proč jsem taková nedůvěryhodná osoba?“ Byl jsem na hromadě popela, jako Job.

33 Když jsem tam venku stál, sotva jsem popadal dech před takovou vznešeností, že takový chudý chlapec, který se narodil bez přístřeší, nějaký letniční, mohl dokázat a dotáhnout to až k takové obrovské budově. Pomyslel jsem si: „Ó, Bože, asi nejsem hoden.“

34 A té chvíli těmi chodbami sestoupil tichý hlas, který řekl: „Já jsem přece tvůj díl.“

35 Nato jsem si pomyslel: „Ó, Pane, Bože, ó, potom mě jen tak ponechej, Pane. Já... neboť bych neměl tu inteligenci, vytvořit pro Tebe tak veliké dílo. Jsem negramotný člověk. Avšak pokud jsi Ty mým dílem, jsem Tvůj a Ty mě provedeš. Nemohu vést sám sebe. Avšak, ó, Pane, ved' mě!“

36 Jsou to tyto kritické hodiny, které nás tisknou do posvátných písků. Bylo to v Bibli. A pamatujte, ať je tíseň jakkoliv velká, satan vás zbavit života nemůže, dokud Bůh s vámi není hotov. Není nic, co se vám přihodí, dokud by to Bůh nedopustil. Nemůže se přihodit nic špatného, dokud by to Bůh nedovolil. Co On činí, slouží k vašemu dobru. Přemýšlejte o tom.

37 Tehdy, když přišla potopa, aby zničila svět, nemohla zahubit Noema. Noe nemohl být zahuben, protože Bůh měl pro něj úkol, který měl vykonat.

38 Jednou bylo několik Hebrejských mládenců, které známe jako Sidracha, Mizacha a Abdenága, v zajetí velkého národa. Byli postaveni do situace, kde se museli rozhodnout, kde se něco muselo stát. Jejich víra byla podrobena zkoušce.

39 A je-li vaše víra podrobena zkoušce, nesmíte selhat. Zůstaňte právě při tom, čemu věříte.

40 Když před to předstoupili, byla jejich víra podrobena zkoušce. Procházeli kritickou hodinou. Nepřišli jen na hromadu popela, ale šli do ohnivé pece. Avšak satan je nemohl zahubit, protože Božího cíle nebylo ještě dosaženo. Oni tam mohli vejít s touto nadějí: „Vím, že můj Vykupitel žije!“ Mohli vejít s touto nadějí: „Jsme si jisti, že Bůh je schopen nás z této ohnivé pece vysvobodit, ale přesto všechno se před obrazem neskloníme.“

41 Satan si je nemohl vzít. Nemohl při potopě utopit Noema, pokud nebylo dosaženo Božího záměru. Nemohl Hebrejské mládence spálit, pokud nebylo dosaženo Božího úmyslu. Nemohl zahubit Joba vředy a trápeními, pokud nebylo dosaženo Božího úmyslu. Ani lvi nemohli sežrat Daniela, dokud nebylo dosaženo Božího cíle. Ani smrt a vysoký věk si nemohly vzít Abrahama, pokud nebylo dosaženo Božího cíle.

42 A stejně tak si nemůže vzít vás, ani mě, pokud se Boží účel nevyplní v našem životě. Tak z toho čerpejme útěchu.

43 Proč dopouští Bůh soužení? Bůh zapřahá těžkosti, dává uzdu do jejich tlamy, aby Ho byly poslušné, a tyto těžkosti nás přivádějí do těsnějšího společenství s Bohem.

44 Před potopou nebyla žádná duha. Avšak poté, co na Noema dolehla ta situace, ve které se ocitl, když se plavil v bouři 40 dnů a nocí v malé arše zmítané vodami nahoru a dolů. Stalo se to potom, když potopa přešla, kdy poprvé spatřil duhu, smlouvu naděje, smlouvu zaslíbení. Poté, co prošel soužením, uviděl zaslíbení.

45 Pak uvidíš zaslíbení, když jsi prošel soužením. Mám rád následující verše nebo žalm:

*Musím být domů donesen
na vystlaném lůžku růží,
zatím co ostatní bojují
a k dosažení odměny
se plaví krvavými moři?*

46 Prosíme o útěchu a pokoj. Bůh nám dává to nejlepší, co nám může dát: protivenství a soužení. To je lepší, než útěcha a pokoj. Naše útěcha leží na druhé straně řeky.

47 Ne dříve, než byli Hebrejští mládenci násilím přinuceni vejít do ohnivé pece, v jedné z jejich největších zkoušek, uzřeli Jediného, podobného Synu Božímu, stát mezi nimi. Jejich soužení způsobilo, že Syn Boží stanul mezi nimi, ve vánku, který odvál žár. Avšak Utěšitel se neobjevil dříve, než vešli do ohně.

48 Byl to Daniel, který se ve svém srdci rozhodl, že se neposkvrní věcmi tohoto světa a byl násilně podroben zkoušce, zda se bude modlit k Bohu nebo půjde do jámy lvové. Avšak bylo to potom, co přišel žár a on byl uvržen do jámy lvové, pak teprve uviděl anděla Páně stát

uprostřed, který je zadržel, tím velkým ohnivým sloupem stojícím mezi ním a lvy. A lvi se ho zmocnit nemohli, neboť prošel zkouškou a pokušením a těžkostmi. Věděl, že Bůh je mocen ho z toho vysvobodit.

49 Když Abraham zpozoroval, že země nevydává úrodu a přišlo sucho, a Lot se oddělil a odešel a krásně si užíval světa; bylo to poté, co slyšel náрек a pláč svých pastýřů, kteří neměli pastvu pro svůj dobytek, avšak on setrval v zemi, kterou mu Bůh dal a řekl mu, aby se v ní stal poutníkem. A onoho dne, když byla jeho trpělivost zkoušena až do krajnosti, bylo to onoho dne, když jeho zkouška pominula, kde on tváří v tvář pod dubem rozmlouval s Elohimem. Bylo to poté, co zakusil svá protivenství a poté, co prošel soužením, kdy se mu Bůh zjevil v podobě člověka a seděl tam a řekl mu, že je ženatý a jméno jeho ženy je Sára, a že se Mu ve stanu za Ním směje. To bylo tehdy, když Ho Abraham nazval Elohimem. Bylo to po protivenství a soužení.

50 Ó, kéž by se dnes církev probudila, aby shledala, že po trampotách, zkouškách, posměchu a vysmívání a tak dále, kterými bylo potřeba církvi projít, té letniční církvi, že vidíme ve svém středu Boha konajícího velké znamení a zázraky.

Po útrapách a těžkostech dne, když všechno už minulo, potom konečně uzříme Ježíše.

Bude mě očekávat Ježíš, tak čistý a věrný. Na Svém nádherném trůně bude nás vítat doma, až uplyne den.

Pracujme tedy, dokud je ještě den.

51 Museli bychom spoustu našeho času dnes ráno vynaložit na to, jestliže bychom chtěli mluvit o všech těch velikých mužích. Oni prošli zkouškami a uviděli Boha. Prošli zkouškami a uviděli anděly. Prošli zkouškami a zjevením, a viděli znamení, a zázraky, a tak dále.

52 Avšak ó, nikdo z nich nespatrił to, co uviděl Job. Všem těmto mužům, ačkoli viděli anděly, Boha a všechny ty věci, nebylo dáno vidět něco, co by jim poskytlo naději až za hrob. Ale Job viděl zmrtvýchvstání! On viděl Velikonoce. Uviděl to, co potěší každé srdce. Když se tak stalo, vykřikl: „Nechť jsou tato moje slova vytištěna do knihy! Ó, nechť jsou vyryta železným pérem do skály!“

53 Hledte, všechno se otočilo proti němu. Dokonce jeho služebníci nechtěli s ním mluvit. Jeho žena se mu odcizila. A on tam seděl na hromadě popela v době oné velké zkoušky. A církev přišla a otočila se na sedm dnů k němu zády. Nebylo nikoho, kdo by jej potěšil.

54 Pak mohl ve vidění spatřit Velikonoce, když zvolal: „Já vím, že můj Vykupitel žije, a v posledních dnech stane na zemi. Já vím! Ó, má slova ať jsou vyryta železnou rafiží do kamene, ať tato moje slova nikdy nezaniknou, neboť vím, že můj Vykupitel žije! Já vím! Já vím!“

55 Co víš, Jobe? „Já vím, že můj Vykupitel žije!“ Všimli jste si, nejen, že tam byl někdo naživu, ale že On byl pro Joba také Vykupitelem!

56 Ó, velebeno budiž jméno Páně. Jsem tak šťasten, že jsem částí Velikonoc, že jsem částí toho zmrtvýchvstání! I my jsme toho částí dnes ráno, protože v nás přebývá ten zmrtvýchvstalý život, on se na tom podílel, a přinesl nám Velikonoce. „Já vím, že můj Vykupitel...“ Co ty víš? To není domněnka; dnes máme příliš mnohá tušení. „Já vím, že můj Vykupitel žije.“ Ano, Pane.

57 Nuže, kým On byl? Jestliže žil, pak byl pro Joba Vykupitelem. „Můj...“ osobně: můj, „můj Vykupitel žije.“

58 A co víš ještě, Jobe? Co jsi uzřel v tom vidění? „A v posledních dnech stane na zemi. A přestože červi rozvrtají mé tělo, ve svém těle uzřím Boha. Já sám Ho uzřím. Já vím, že můj Vykupitel žije, a On stane posledního dne na zemi. Přestože moje ledví je stráveno ve mně, přestože červi rozvrtají mé tělo, uzřím ve svém těle Boha.“ Tím bylo to největší vidění zpečetěno.

59 Daniel viděl anděla. Hebrejští mládenci viděli Syna Božího. Noe viděl duhu. Abraham viděl Boha tváří v tvář. Ale Job viděl zmrtvýchvstání, Job hleděl dopředu. Všichni patriarchové a velcí svatí Bible vyhlíželi tento den s jistotou — skrze ta vidění, a své zjevení, že čas zmrtvýchvstání přijde.

60 A nyní vidíme, že se dějí veliké věci. Vidíme velkou Boží moc. Vidíme veliké věci, které On může konat. Nemůžeš se dívat na slunce a nevědět, že to je moc Boží, která nese tento svět kolem slunce. Nemůžeš vidět příchod jara, aniž by sis byl vědom, že u toho je Bůh. Nemůžete uvidět uzdravení slepých očí, hluchých uší a nevědět, že to je Bůh. Ale k čemu by to všechno bylo, kdyby smrtí měl být všemu konec? Ale zde je zmrtvýchvstání, Velikonoce! Ó, tím bylo zpečetěno vše, co Bůh kdy zaslíbil vzkříšením.

61 Dříve než můžeme mít vzkříšení, musí dojít k ukřižování. A předtím, než církev bude ve stavu uzříti moc vzkříšení, dříve než já sám budu moci vidět novou službu, dříve, než vůbec budete moct vejít do nového společenství s Bohem, musí dojít k ukřižování sebe sama,

tím může dojít ke vzkříšení. Musíme odumřít našim vlastním myšlenkám, našim vlastním cestám a všemu, co nás obklopuje a projít zkouškami a souženými, abychom mohli uzříti nové vzkříšení, nový život. Předtím, než se hříšník vůbec může stát křesťanem, musí projít smrtí a potom vzkříšením.

⁶² Dříve, než Abraham mohl spatřit Elohima, muselo přijít 25 let zkoušky. Dříve, než Hebrejští mládenci mohli spatřit Syna Božího, museli vejít do ohnivé pece. Dříve, než Daniel mohl spatřit anděla, musel jít do jámy lvové. Dříve, než Job vůbec mohl spatřit vzkříšení, musel úplně klesnout a ztratit vše, co měl, ale pak to uzřel skrze vidění!

⁶³ Když Job skrze vidění mohl tak pevně stát na zaslíbení, oč více bychom měli my, poté, co Kristus vstal z mrtvých a stal se prvotinou těch, kteří zesnuli, a poslal nazpět na nás Ducha Svatého jako pečeť zaslíbení, abychom také mohli žít. „Já živ jsem, i vy žít budete!“ Když vidíme mezi námi působit Jeho velkou Přítomnost a konat mezi námi tytéž znamení a divy, které činil, když byl na zemi, a ony nám dávají naději. Přicházíme ke vzkříšení, jak bychom mohli dále setrvávat na naší hromadě popela? Sestupme dnes ze své hromady popela s novým viděním, s novou mocí, s novým rozhodnutím, že uzříme Boha sestoupit v Jeho Moci. Spatřujeme přicházet vzkříšení těchto věcí.

⁶⁴ Jsme v čase smrti. Sedíme v branách smrti. Národy sedí v branách smrti.

⁶⁵ Rusko teď objevilo novou zbraň, jak jste všichni slyšeli v rádiu i jinde. Už nepotřebují přiletět sem nad nás a nechat všechno bombou vyhodit do vzduchu. Jim stačí jen to malé něco sem přinést a skrze své špióny rozmístit, nějaký malý krám (zbraň) do nějakého národa rozstříknout a každý jeden bude po 24 hodinách ochrnut. Oni sem vejdou a než se probudíš, je tu Rus, který tě kope do boku, velký ruský voják, který zabere tvůj dům, tvoji ženu zhanobí a tvé děti vyhodí na ulici. Oni to mohou učinit. Neustupují ani o krok. Oni to mají. Nikdo neví, co to je. Hleďte, všechno to klape. Oni to mohou nyní použít a nepotřebují mít před tím žádný strach, poněvadž jinak to nikdo nemá.

⁶⁶ Nevíme, jak to přijde a co se stane. Ale jedno víme, Že jsme na hromadě popela. Národ je na hromadě popela. Svět je na hromadě popela.

⁶⁷ A protože svět je na hromadě popela, jsem tak šťasten, že Duch

Boží může přijít a my můžeme říci: „Já vím, že můj Vykupitel žije a posledního dne stane na této zemi!“ Jednoho dne přijde! Není divu, že básník napsal:

*Když žil, miloval mne,
Umíraje, zachránil mne.
Jsa pohřben, odnesl pryč mé hříchy.
Vstana z mrtvých, mne, navždy osvobodil.
Jednoho dne přijde, o slavný den!*

⁶⁸ Bylo třeba Getsemane s krvavými krupějemi agónie prosakujícími jeho kůži. Hrůzná bolest Golgoty byla nutná, dříve než mohl přijít důkaz věčného Boha, který může křísit mrtvé. Getsemane a Golgota byly nutné, aby nastaly Velikonoce. Vskutku tak to bylo.

⁶⁹ Ó, jak byli ti apoštolé onoho rána skleslí, až Petr řekl: „Mám takový strach, myslím, že teď půjdu prostě znovu lovit ryby. Půjdu zase tam. Já jsem Ho viděl.“

⁷⁰ Měli velkou naději a věřili, dokud se jim nesetmělo světlo. Co učinil Bůh? Přivedl apoštoly na hromadu popela. Přivedl je na to místo, kde jim měla být utvrzena jejich víra.

⁷¹ Petr řekl: „Viděl jsem Ho dělat dole v Galileji veliké zázraky. Ale běda, On leží tam dole v hrobě, mrtvý a studený! Myslím, že prostě půjdu dnes ráno dolů k moři, rozestřu síť a jednoduše půjdu lovit. Možná že dohlédnu na druhý konec moře a uvidím to. Vzpomínám si, že jsem Ho viděl, jak na nás na břehu čeká. Myslím, já tam prostě půjdu.“

⁷² A apoštolé řekli, „Víš co, půjdeme s tebou.“ Ó, oni byli skleslí pláčem.

⁷³ Jak to máme vědět, co nyní! Jak to máme vědět! Nám všem je to známo.

⁷⁴ Vzpomínám si na to, jak jsem ukládal do hrobu jednoho drahouska, tam nahoře, na pahorku, kterému se říká „Východní“ nebo také „Walnut Ridge — hřbitov.“ Jak jsem tam uložil malé dítě do náruče matky, až... plakal jsem, až už jsem více plakat nemohl. Udělal jsem vše, co jsem věděl. Až jsem vzal pušku, abych se pokusil spáchat sebevraždu, v takovém rozpoložení jsem byl. A stalo se to v té hodině v tom malém prostoru tam nahoře, na mých kolenou, když se nebe otevřelo a já jsem je tam viděl stát v lesku nesmrtelnosti. Bylo to

v hodině, kdy jsem cítil její paže na svých ramenou a ona řekla: „Bille, ty tomu nerozumíš. My jsme na tom o mnoho lépe, než ty.“

75 Vidíte, je třeba ukřižování. Květina musí být rozdrcena, aby z ní mohla vyjít vůně. I život musí být rozdrcen, aby z něj mohlo vyjít to nejlepší. To je ten důvod k tomu, proč Ježíš musel být rozdrcen, čímž vyjevil, kým On byl. Nemohl zde stanout před ukřižováním a říct: „Je mi dána všelická moc na nebi i na zemi!“ Ale po ukřižování mohl zde stanout a říct: „Je mi dána všelická moc na nebi i na zemi.“ Avšak co to způsobilo? Nejdříve bylo nutné ukřižování.

76 Zdrcení a zklamání apoštolů bylo nutné. Uzřeli svého Spasitele. Toho, kterého milovali. A uviděli Ho dokonce křísit mrtvé z hrobu. Viděli Ho to vykonat. Jejich myšlenky byly: „Dnes ráno On leží studený v hrobě.“

77 To bylo zapotřebí pro lidi, kteří Jej viděli otvírat oči slepým, stojícího tam a rozeznávajícího myšlenky, jež byly v lidských srdcích. Říkali: „Jak to, že On nevěděl, že tito ho budou následovat?“ Jak to, že to nevěděl? Proč nevěděl, že Ho Jidáš zradí? Proč nevěděl, že na horu přicházejí vojáci s kyji a meči a se vším ostatním, aby Ho zajali, když mohl rozeznat jejich myšlenky?

78 Hledte, dábel na nich pracoval a přivedl je na hromadu popela, neboť oni jim chtěli vydat svědectví toho „Já vím.“ Nikoliv: „Já se domnívám“ nebo „snad je to tak“. „Já vím. Já vím!“

79 A myslete na to, že tyto zkoušky budou na vás seslány tímtež způsobem, takže nebudete říkat: „Nu, možná, že toto je správné, možná, že Písmo je pravdivé, možná Božské uzdravování je pravda, možná je Duch Svatý pravda.“ Ale jestliže tu zkušenost zažijete a z hromady popela sejdete, a obdržíte Boží zjevení skrze křest Duchu Svatého, pak můžete zvolat: „Já vím, že můj Vykupitel žije, neboť On žije ve mně.“

80 Petr řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Apoštolé říkali: „Myslím, že jednoduše půjdeme s tebou.“ Tam byli na své hromadě popela, tam uprostřed moře a jejich nesnáze pokračovaly dál. A já mohu jednoho z nich slyšet říkat: „Ó, Petře, jak se to mohlo stát? Jak se mohla stát taková věc, že Člověk jako tento může zemřít? Jak mohl být položen do hrobu takovým způsobem? Jak mohl stát a nechat si plivat do obličeje, a trhat vousy, nechat si nasadit na hlavu tuto korunu? Jak to mohl učinit a být přesto Bohem? Nemohu to prostě pochopit.“ Ó, jaké zklamání!

⁸¹ A tu náhle pohleděli ke břehu a měli stejné vidění, jaké měl Job, tam spatřili, co viděl Job před čtyřmi tisíci let. Tam na břehu stál Vykupitel živý a svěží, On stál na břehu. Měl rozdělaný oheň, na něm upečené ryby a volal, zval je.

*Ježíš prostřel stůl,
kde svatí Boží budou nasyceni;
ON zve Svůj vyvolený lid:
„Pojďte a jezte.“
Svoji mannou sytí nás
a pečuje o všechnu naši nouzi;
ó, je to líbezné, večerět vždy s Ježíšem!
Pomyslete, ony velké události byly nutné!*

⁸² Třeba onen apoštol Pavel, ten velký apoštol, který procházel svůj čas nesnází, protože byl svědkem Štěpánovy smrti. Viděl, jeho nenápadný obličej vzhlížející k nebesům a kameny padaly na jeho tvář. Vzhlédl vzhůru a řekl: „Vidím nebesa otevřená. Vidím Ježíše, stojícího po pravici Boží.“ Řekl: „Pane, nepokládej jim to za hřích.“ A Pavel dohlížel na jejich šaty a to jej na dlouhé týdny uvrhlo na hromadu popela. Chodil sem a tam, jeho mysl se kalila, až se našel na cestě do Damašku, aby se pokusil silou najít z toho východisko, podoben muži, který utíká k lahvi whisky, aby v ní utopil svůj žal.

⁸³ Uprostřed toho přišel hlas z nebe, velké zářící Světlo, řkoucí: „Sauli, Sauli, proč Mne pronásleduješ?“ Uviděl Ho. Poznal Ho, že to je zmrtvýchvstalý Ježíš; ten, jehož smrti byl svědkem, vstal.

⁸⁴ Ó, vzpomínám si na svůj vlastní život na cestě ke zkáze, když jsem uslyšel sladký hlas: „Já jsem Ježíš. Byl jsem jednou mrtev, ale žiji navěky. Protože žiji, můžeš žít také ty.“ Od té doby jsem vložil svou ruku do Jeho, důvěřoval jsem Mu, když jsem musel jít temnotou. Přijdou-li chvíle, v nichž nevidím kudy jít, přesto Mu důvěřuji.

⁸⁵ Každý křesťanský věřící musí být uvržen do takových zkoušek. Každý křesťanský věřící se musí octnout na hromadě popela, aby mohl povstat se zkušeností: „Já vím, že můj Vykupitel žije!“

⁸⁶ Dnes ráno jsme sem nepřišli jen posedět a pohovořit si o nějaké historické události, která je úplně pravdivá, ale přišli jsme sem dnes ráno s přesvědčením: „Já vím, že Ježíš Kristus je Syn Boží; já to vím, bez jakéhokoli stínu pochybnosti! Já vím, že vstal z mrtvých, a že žije dnes ve mně. On je můj a já jsem Jeho. Jsem spolu s Ním dědicem

království Božího.“

87 Velikonoce! Velikonoce přinášejí něco nádherného, vzkříšení, novou naději. Máte ji dnes ráno? Je ve vašich srdcích? Víte, že váš Vykupitel žije a že nechá všechny věci spolupůsobit?

88 Ty říkáš: „Bratře Branhame, sedím zde a čekám na modlitební řadu.“

89 Bůh právě toto nechává působit k dobrému. Proč se ten krásný malý chlapec narodil slepý? Protože Bůh chtěl být oslaven a obrátit město vzhůru nohama. Samozřejmě, Bůh ví, co dělá. Bůh to ví. On nás přivádí na hromadu popela, s cílem, aby nám ukázal Svou slávu.

90 Proto to dnes ráno říkám, příteli. Po 31 létech služby Pánu, po 31 létech lopocení na poli, chtěl bych k tomu vydat své svědectví. Viděl jsem zklamání. Prožíval jsem doby, v nichž jsem se modlil za něco, úpěl pro něco a prosil o něco a nedostalo se mi toho. Ale když nyní budu Boha trpělivě očekávat, pak vím, že to působí k dobrému, že to funguje správně, že se děje přesně to pravé.

91 Když jsem ztratil své dítě, svoji malou Sharon, já... bylo to něco, co mě málem přivedlo ke klopýtnutí. Říkal jsem si: „Jak to může sloužit k dobrému? Jak to může být k dobru?“ A měsíce později, když jsem ji viděl stát ve vši kráse mladé dívky a jak ke mně promlouvá, stojíc tam vedle starého rozbitého potahu. Uviděl jsem, že kdyby byla žila, mohla jít nesprávnou cestou. Bůh si ji musel vzít, pokud byla něžná a milá. Já vím, že ji opět spatřím. Já vím, že ji uvidím, vím to beze stínu pochybnosti.

92 Myslím na svoji ženu, které bylo 22 let, když mi byla vzata, téměř ještě dívka; mladá maminka. Když v novinách byl nadpis: „Mladé matka, kazatelova..., zemřela.“ Ó, jak mi srdce krvácelo! Nevěděl jsem, co si mám počít.

93 Ale dnes vím, že mi to vše sloužilo k mému dobru. Já vím, že život musí být rozdrčen, presován a vymačkán, aby to, co v něm bylo, se vyjevilo. Bylo v něm příliš mnoho Branhama, to muselo být vymačkáno, dříve, než se Bůh mohl nechat poznat.

94 Bylo příliš mnoho vašeho ve vás, co z vás Bůh skrze zkoušky musel vymačkat. A během tohoto tlaku to bylo těžké. Ale po nějakém čase se nebe znovu vyjasnilo a pak vidíte Boží úmysl. Potom voláte: „Já vím, že můj Vykupitel žije a posledního dne stane na zemi! Přestože červi toto tělo zvrtají, budu ve svém těle vidět Boha!“ Tato malá

soužení a podobné jsou jen dočasné a pak pominou a zmizí. Avšak prospějí k vašemu dobru. Pomysleme na to, že Bohu vzejde z toho sláva.

⁹⁵ Skloňme na chvíli své hlavy. Před modlitbou bych se chtěl zeptat, zda zde není někdo, kdo by si přál, aby na něj bylo slovem modlitby pamatováno, dříve, než skončíme. Bůh vám žehnej. Kolik zde přítomných chce říct: „Chtěl bych, aby mi Bůh nyní v hodině mého soužení dal novou zkušenost, abych mohl opět nově vykročit?“ Zvedněte své ruce a řekněte: „Přeji si, aby toto bylo pro mě vzkříšením, Velikonocemi, které mě pozvednou do nových nadějí a nové síly, nového zdraví a nové radosti.“ Bůh vám žehnej, moji drazí.

⁹⁶ Ó, náš Bože a náš Spasiteli, jsme Ti tolik vděční za tyto Velikonoce, za to, co znamenají pro naše srdce. A skrze víru, tam na druhé straně, v té zemi na druhé straně, můžeme spatřit příchod Pána Ježíše, jak se právě připravuje, oblékáje Svůj královský šat. A církev se obléká, ženich jí odívá v její svatební šat. Chystá se v brzké době veliké setkání.

⁹⁷ Tato hromada popela nemůže trvat do nekonečna. Když slyšíme lidi, jak se smějí, jak si z nás tropí žerty a nazývají nás utrhačně „fanatik (svatoušek),“ dělají si z nás bláznů a říkají, že to nemáme v hlavě v pořádku, ó, to nemůže trvat navždy, Pane. Avšak budme jako Job a držme své svědectví. Budme jako Daniel v jámě lvové nebo jako Hebrejští mládenci v ohnivě peci nebo jako Abraham na své pouti.

⁹⁸ Pomoz nám, ó Pane, abychom zůstali věrni, dokud neuvidíme, že nastává ta velká událost: „Až zazní trouby a zesnulí v Kristu vstanou; my, kteří jsme živí a pozůstáváme, budeme v mžiku proměněni, v okamžiku.“ Pak pro nás nastanou Velikonoce, ze kterých se Kristus těšil v to ráno před asi devatenácti sty léty a řekl: „Já živ jsem, i vy živí budete.“

⁹⁹ „Ježíš, který byl z našeho středu vyzdvižen, vrátí se zpět stejným způsobem, jakým odešel.“ Uzříme Jej, dokonce každou jizvu na Jeho ruce a každý ránu po trnu na Jeho hlavě. Uzříme Jej.

*Ó, já Jej poznám,
já Jej poznám;
a vykoupen budu stát po Jeho boku.*

¹⁰⁰ Ano, Pane, mé ubohé srdce a slabé tělo se začíná sklánět pod

tíhou starostí a námahy na polích žně, na misijních polích, vlivem vzletů a poklesků, a lhostejností arogantních kazatelů a podobně, a posměvačných lidí, a zlých mocností kolem dokola. Avšak, Pane, jednoho dne přijdeme jako Eliáš tam k řece. Pohlédneme přes ni a hle — za uzdu ke každému keři je připoután ohnivý kočár, který nás odnese. Dej nám poznat, že tyto hromady popela jsou jen závoje, zakrývající nám to velké, co leží před námi, tu velkou nádheru.

101 Kéž bychom zůstali věrní jako Job, dokud Jej nespatriíme tváří v tvář. Kéž bychom byli věrní, jako byl náš Pán — náš příklad — abychom také šli na Golgotu ochotni se nechat ukřižovat, aby v našem životě mohlo nastat vzkříšení. Dopřej to, Pane.

102 A jsou-li zde posměvači, jako kdysi byl Pavel, kteří si tropí žerty, necht' naleznou dnes ráno na své cestě domů Velikonoce. Dopřej to, Pane.

103 Modlíme se, Pane, aby ti, kteří jsou na hromadě popela, zkázy, na hromadě popela nemoci, aby to byla ta hodina, v níž budou osvobozeni.

104 Včera večer jsem hovořil venku u obytného přívěsu s jednou obyčejnou paní a s jejím mužem; jak tam ve Phoenixu byli ve velmi vážné situaci — oba měli na sobě velké nádory — dnes jsou naprosto zdraví a normální. Malé dítě, jehož srdce mělo být vyňato, sedí dnes ráno v této budově — normální, zdravé. Malý slepý chlapec, který kdysi tápal ve tmě a nikdy neuzřel denního světla, dnes chodí a vidí jas dne. Ó, Bože, jak Ti za to děkujeme! Všechno vzhlíží tam za oponu k onomu slavnému dni vzkříšení. Dopřej to, Otče. A necht' poznají, že ty věci tak musely být, aby ten malý, slepý chlapec prohlédl, aby to malé dítě se srdečními potížemi, mohlo ostatním vydat svědectví. Všechny tyto věci spolu působí k dobru těm, kteří Tě milují.

105 Všechno je nám umožněno, neboť tu byl Jeden, který byl poslušný ve zkoušce, byl zde Jeden, který obstál ve zkoušce, to byl Ježíš. Byl to On, kdo byl tak poslušen Otci, až Jej Velikonočního rána Otec vzkřísil, protože nebylo možné, aby Jej smrt mohla zadržet. „Protože nedopustím, aby můj svatý viděl porušení, ani nenechám Jeho duši v pekle.“ Neboť byl shledán věrným, vždy konaje to, co bylo milé Otci.

106 Bože, necht' zůstaneme vždy věrní v místě našich povinností. Lhostejno, jaké jsou naše zkoušky a naše potíže nebo cokoliv, dej, abychom mohli vždy říct: „Já vím, že všechny věci slouží k dobrému

těm, kteří Boha milují.“ Dopřej to, Otče.

¹⁰⁷ Žehnáme tyto lidi dnes ráno, Tvým požehnáním. Přišli brzy ze svých domovů, přišli do modlitebny. Přišli, aby se jim dostalo útěchy. Nechtě jdou dnes ráno domů, v síle Ducha Svatého s hořícím srdcem, aby jdouce po ulici, byli podobní těm, co přicházeli z Emauz, řkouce: „Nehořelo naše srdce v nás, když k nám na cestě promlouval?“ Dej to, Otče. Předávám Ti je nyní, ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen. V pořádku, bratře Neville. Měj na paměti bohoslužby.

¹⁰⁸ Dnes ráno nebudeme mít žádné modlitební lístky, protože, když máme modlitební lístky, pokud zde mám stojící lidi, přesto se spoléhám na onen dar. Musím mít místo, kde to odložím stranou, kde mohu vyjít a mohu... obávám se. Zdá se, že jsem polekán a bojím se, že udělám chybu. Prohrát bitvu neznamená prohrát válku. Patton prohrál hodně bitev, ale nikdy neprohrál válku. To je správné. A my také prohrájeme mnoho bojů, ale válku neprohrájeme. Hodně krát budu chybovat, ale neztratím podstatu. Bůh to dal a bude o to pečovat. Je to pomazání a věřím, že nastal nyní čas, jsem přesvědčen, že přišla ta hodina a já začnu, jelikož to je Velikonoční den, budu pokračovat v modlitbě za nemocné jako onehdy. A mohu-li... Je to pomazání. Něco se ve mně musí stát. Nejsem na to příliš zvyklý. Děje se to takovým způsobem, že to nejsem schopen přesně určit, ale musím v tom pokaždé pokračovat, dokud si nejsem v tom jist. Toto bude ten den, kdy se o to s Boží milostí pokusím.

¹⁰⁹ Pán vás nyní požehnej. Bratře Neville. A bohoslužba začne v 9:30. Bratře Neville.

